

прави каквого знаешъ. Утре дойди да са простишъ съ мене; а сега иди да спишъ, защото и мене са е додрѣмало вече.

Азъ оставихъ Пугачова и излѣзохъ на улицата. Нощта бѣше тиха и ясна. Месѣчината и звѣздите свѣтѣха ясно и освѣщаваха поляната и бѣсилницата. Въ твърдината бѣше сичко спокойно. Само въ крѣчмата свѣтеше още огънь и чуваха са гласовете на закъснѣлите пиеници. Азъ погледнахъ камъ къщата на поплътъ. Прозорците и вратникътъ бѣха затворени. Чинеше ми са, че сичко е тихо.

Азъ отидохъ въ стаята си и намѣрихъ Савелича, който са бѣше опечалилъ за моето отсъствие. Извѣстие то за моето освобождение го зарадава неизказанно.

— Хвала ти, владико! каза той и прекръсти са.—Щомъ сѣмне, ние ще оставиме твърдината и ще да идеме на кадѣто ни глѣдатъ очите. Азъ ти понаготвихъ нѣщичко. Поѣшъ, господарю, и почини си до утре, като въ христовата пазуха.

Азъ послушахъ неговиятъ сѣвѣтъ, вечеряхъ съ голѣмъ апетитъ и заспахъ на голиятъ одаръ уморенъ и физически, и душевно.

Г Л А В А IX.

Раздяла.

Утренята ма сабуди тапанътъ. Азъ отидохъ на онова мѣсто, на което ставаше сѣборътъ. Тамъ вече са нарѣждаха Пугачовите чети около бѣсилницата, на която се още висѣха почернѣлите жертви. Казаците сѣдѣха на конете, а солдатете стоѣха съ пушките. Знаменната са развиваха. Нѣколко топа, между които азъ познахъ и нашиятъ, бѣхъ приготвени за въ пѣтъ. Сичките жители са намираха тука и чѣкаха самозванецътъ.